Солодко й тоскно, ах...
Це кохання нестримано лине.
І розлука встає, як жах.
Срібло озер України
в твоїх очах,
єдина!
Під нами —
сніг
пломенистий,
котяться гами
до ніг.
Над нами —
туманна блакить.
Це місто шумить і шумить,
велике
північне
місто1.
Я став за токарний
верстат2
для того, щоб бути робочим,
щоб марно не плакали очі
над морем кривавим страт...
Я хочу усе зрозуміть,
щоб бути, як сніг той
іскристий,
що стеле під ноги блакить.
А місто шумить і шумить,
велике
північне
місто.
Обличчя в тумані чиє?
І хто з ким на соняшнім герці?
Я стримаю серце своє,
українське
розхристане

серце.
Я стану таким, як Еллан.
Це лице його рідне і добре...
Проведи ж ти мене крізь туман,
перший
хоробрий!3
О, усмішки твоєї блакить
і голос, що падає дзвінко!
Ти казав, що не можна любить
Революцію й жінку.
Що не можна дивиться на бурі
крізь усмішку кармінних губ...
І здригалися брови хмурі
й непокірний білявий чуб.
Хай же слово, як молота льот,
протинає стихії тумани.
Я до тебе прийду крізь завод,
лиш не кидай мене, Еллане!
А вона стоїть і кличе:
"Ти мій,
ти навіки мій!"
І на владне рум'яне обличчя
впали тіні солодкі од вій.
І хитаюся я... Два магніти:
Революція і любов.
Пам'ятаю... акації... літо,
коли місто взяли ми знов,
коли прапор червоний під крики
з виконкому зірвав отаман,
і було так туманно й дико
дивитись на ями ран,
на обличчя розстріляних долі,
на тих, що вмирати вмів.
І шуміли печально тополі
над трупами впалих бійців.

Хай прийшов я до сонця крізь ночі
але біль той в мені ще не вмер.
От для того я став робочим,
щоб не схибить тепер.
На чолі долоня холодна,
а серце — шматок терпкий.
Там, де заграв багряні полотна,
так призивно
кричать
гудки.
Я змалку слухав їх крики,
був одірваний
довго від них.
Місто північне
велике,
я в обіймах твоїх.
Я на тебе уже не сердитий,
випав з рук непотрібний ніж.
Хоч похмуро — міцним монолітом
на козацьких кістках ти стоїш.
Ось морями встають обличчя,
чорнобриві,
старі,
молоді...
І все швидше, і швидше, і швидше
серце б'ється й клекоче в груді.
Серце,
козацьке серце...
Не хили свого обличчя,
не личить
тобі тепер це.
Я зроблю тебе робітничим,
моє змучене серце!
Слухай...
Он Він йде

і бере Петра за в'язи...
Його руки — грозові маси,
очі — повстання день
в океані облич...
Ти не чуло?
Я чув,
як майдан загримів, загув,
як Петра
поборов
Ільїч!
Пролетів романтики час,
що крізь неї ми йшли до загину
за мітичну якусь Україну,
що дурили
нею
нас.
Протинай же, думко, туман
електроном у морі стихії.
України старої нема,
як немає старої Росії.
Із південного, із туману,
у польоті в невидані дні
мерехтить Україна багряна
золотими крилами мені.
Наді мною вся в димі блакить,
і сніг,
як сльози, чистий
лягає
покірно до ніг.
А місто шумить і шумить...
Велике
північне
місто.
Ленінград,
лютий, 12,1930 р.